

ΠΑΝΔΡΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

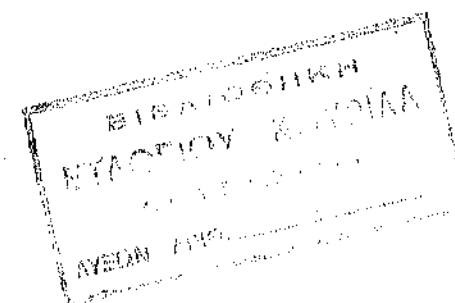
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ, Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ, κλ.

ΤΟΜΟΣ ΟΓΔΩΟΣ.

ΑΠΟ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1857 ΜΕΧΡΙΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1858.

ΑΘΗΝΗΣΙ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΝΔΡΑΣ.

1858.

Π Α Ν Δ Ω Ρ Α .

Ι ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, 1857.

ΤΟΜΟΣ Η΄.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 177.

Η ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΑΦΩΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΟΜΗΡΙΚΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

ΤΗΜΑ Α΄.

Ι. Ο ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ.

•••••

Δικαιολογία τῶν χρονολογιῶν.

Ἡ ἀνά χειρας χρονολογικῆς πίναξ διαφέρει ἰδίως καὶ ἓνα ὑπολογισμὸν πασῶν τῶν ἡμῶν γνωστῶν νεωτέρων τῆς Ἰλιάδος ἡμερολογιῶν, καθ' ὅτι μεταβιβάζει τὴν ἀπὸ τῶν Αἰθιοπίων ἐπάνοδον τοῦ Διὸς καὶ τὸν μετὰ ταῦτα αὐτοῦ μετὰ τῆς Θέτιδος διάλογον εἰς τὴν εἰκοστὴν ἡμέραν τῆς Ἰλιάδος. Ἐπιμακρὸν χρόνον ἐνομιζομεν, ὅτι ἡμεῖς μόνον εἴχομεν ταύτην τὴν δοξασίαν, ἕως οὗ πρὸ μικροῦ εὑρομεν παρὰ Λαχμάνω (σελ. 91) τὸν Ζηρόδοτον προσηθέντα ἡμῶν, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου καταπολεμούμενον. Ὅθεν τοῦτο πρὸ πάντων ἐπιβάλλει ἡμῖν τὸ καθήκον νὰ δώσωμεν δηλονότι λόγον περὶ τῆς διαφωνίας ταύτης ὅσον τὸ δυνατόν ἀποχωρῶντα, πρὶν μεταβῶμεν εἰς ἀκριβεστέρων ἐξέτασιν τοῦ χρονολογικοῦ πίνακος καὶ τῶν εἰδικῶν αὐτοῦ μερῶν, ἵνα μὴ ἐλαττωθῇ ἡ εἰς

τὸν ἀναγνώστην κατάληξις αὐτοῦ διὰ τῆς δικαιολογίας ἐπεινῆς.

Ἀλλὰ πρὸς ἀναγκαίαν καὶ σαφῆ ἀνάπτυξιν τῆς τῶν ἐνοπιῶν σειρᾶς, τῆς χειραγωγούσης ἡμᾶς εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ μάλιστα εἰς ταύτην τὴν διαφορὰν, πρέπει νὰ ὀρμηθῶμεν ἀπὸ τοῦ τελευταίου μέρους τῆς κατὰ τὸν Ὀλύμπου χρονολογίας, ἣτις περιέχει ἐν αὐτῇ πλείστα καὶ σφαιρότατα χρονολογικὰ διδόμενα, κατὰ δὲ τὰ ἐκείθεν ἐξαγόμενα νὰ ὑπολογισθῶμεθα τὸ τέλος τῆς ἐπιγείου Ἰλιάδος, καὶ ἐντέθεν νὰ προχωρήσωμεν βαθμηδὸν πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ ποιήματος καὶ τὸν εἰρημένον διαφωνοῦντα ὑπολογισμὸν.

Κατὰ ταῦτα λαμβάνομεν ὡς ἀρχὴν τῆς ἡμετέρας ὁδοῦ τὴν ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἑκτορος ἡμέραν, ἣτις κλείει τὴν κυρίαν περιόδον τῆς ἐν Ὀλύμπῳ ἐπένεργείας ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ποιήματι πραγματοποιημένων ἀνθρωπίνων συμβεβηκότων, καὶ οὕτως ἀρχεται νέα περίοδος εἰς τὸν Ὀλύμπου, ἐν ἧ ἡ θεοὶ ἀπέχουσι πάσης ἐπεμβάσεως.

Ἡ ἡμέρα αὕτη ἀρχίζεται τὰ τῆς καύσεως τοῦ νεκροῦ τοῦ Πατρόκλου, ἡ δὲ ἐπομένη τοὺς περὶ τὸν νεκρὸν ἀγῶνας. Τῆν προίαν τῆς τρίτης ἡμέρας ἐλακε ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν νεκρὸν τοῦ Ἑκτορος περὶ τὸν τάφον

του Πηλεόκληου, και δίδει ούτως άφορμήν εις τους αὐτὸν και τὸν Ἔκτορα προστατεύοντας θεοὺς πρὸς ἔριν. Ταύτης δὲ τῆς ἐριδος ποιεῖται μνείαν ὁ Ζεὺς ἐν Ἰλ. Ω. 107. Πόσας ἡμέρας διήρκεσεν ἡ ἔρις αὕτη; Ἡ Ἰλιάς ἀποκρίνεται διὰ τοῦ στίχου 31. Ω. Α.Λ. ὅτε δὴ β' ἐκ τοῦ δωδεκάτη γένετ' ἠώς, δηλαδὴ ἀφ' οὗ ἤδη ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου ἐγενε- νεν ἡ δωδεκάτη ἠώς, τότε συνεκροτήθη ἡ τῶν θεῶν συνέλευσις, ἡ διαλύσασα τὴν ἐριδα ταύτην. Ποῦ ἤμωσ πρόπει ν' ἀναφερθῆ τὸ ἀνωτέρω «ἀλλ' ὅτι;» φυσικώτατον ἤθελεν εἶσθαι νὰ παραδεχθῶμεν τὴν τοῦ Ἔκτορος ἔλθιν, ἢν ἀμέσως διηγῆται πρὸ ἐκεί- νου τοῦ στίχου, ὡς ἀρχὴν τῆς προθεσμίας ταύτης, και τοσοῦτον μᾶλλον, καθόσον αὐτὴ ἤρξατο περὶ τὴν πρῶταν. Ἀλλὰ τοῦτο ἀπαγορεύει ὁ 107 στί- χος, ὅστις ὀρίζει ῥητῶς ἐπὶ 9 ἡμέρας τὴν διάρκειαν τῆς τῶν θεῶν ἐριδος; ἔνεκα τῆς ἔλξεως τοῦ Ἔκτορος. Ἀμφοτέρους ἴμωσ τοὺς ὑπολογισμοὺς δυνάμεθα νὰ συνδυάσωμεν, ἀναφέροντες τὰς λέξεις «ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἐκ τοῦ» εἰς τὸ ἐν τῷ ποιήματι μακρὰν κείμενον συμβεβηκός, τὸν θάνατον τοῦ Ἔκτορος. Ἐὰν λοιπὸν κατὰ ταῦτα παραδεχθῶμεν τὴν καθ' ἣν ὁ Ζεὺς συγκροτεῖ τὴν συνέλευσιν τῶν θεῶν πρὸς διάλυσιν τῆς ἐριδος ἡμέραν ὡς τὴν δωδεκάτην ἢ ἀπὸ τῆς πτώσεως τοῦ Ἔκτορος, τότε συγκαταριθ- μεῖται ἡ αὕτη εἰς τὴν δεκάτην ἢ ἀπὸ τῆς ἔλ- ξεως αὐτοῦ, διότι ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα, ὅτι ἐν τῇ ἡῶ ἐν ἡ' ἢ ἔλξις συνέβη, ἀρχεται ἡ τῶν θεῶν ἔ- ρις, και ὅτι ὁ Ζεὺς τὴν καθ' ἣν ὀμιλεῖ ἡῶ δὲν συγκατατάσσει εἰς τὴν ἐνεαήμερον προθεσίαν. Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἡ τελευταία τῆς τοῦ Ἀχιλ- λέως μῆνιδος, ὡς κατωτέρω θέλει δειχθῆ, ὅτι ἡ αὕτη ἡμέρα ἀντιστοιχεῖ ἀκριβῶς εἰς τὴν τῆς ἀρ- χαιμένης μῆνιδος. Διὸ φρονούμεν ὅτι πρόπει νὰ ἐξ- κλησώμεν ἀκριβέστερον τὴν προκειμένην προθε- σμίαν μετὰ τῶν Α. 53 και 54, ὅπου λέγεται:

Ἐννήμερον μὲν ἀνὰ στρατῶν ὄχετο κῆλα Θεοῦ
 Ἐῖ δεκάτη δ' ἀγορήθευε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύου,
 συμπληροῦντες τὸν τοῦ Διὸς λόγον ὡς ἐφεξῆς:
 ἐννέα ἡδὴ ἡμέρας διαφέρονται οἱ θεοὶ περὶ τῆς ἀναξίας ἀτιμώσεως τοῦ Ἀχιλλεύου, ἀλλὰ σήμερον, κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν, πρόπει τέλος νὰ γίνῃ ἡσυχία. Πᾶσα δ' ἀμφιβολία, ὅτι οὕτω πρόπει νὰ γίνῃ ἡ ἀριθμησις και ἔχι ἄλλως αἴρεται διὰ τοῦ στίχου 413, ἐνθα ὁ Ἐρμῆς τὴν ἐσπερὰν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Ζεὺς ὥρισε τὴν προθεσίαν ἐκεί- νην, διηγῆται τῷ Προίμῳ, ὅτι ὁ νεκρὸς τοῦ Ἔκ- τορος ἦδὴ 12 ἡμέρας κατέκειτο ἀλύμαντος. Ἐν- ταῦθεν διὰ τῆς ἐν Ὀλύμπῳ χρονολογίας ἐξάγεται, ὅτι μετὰ τῆς τοῦ θανάτου ἡμέρας τοῦ Ἔκτορος και τῆς τῶν θεῶν συνέλευσεως, ἐν ἡ ἀποφασίζεται ἡ τοῦ νεκροῦ αὐτοῦ παράδοσις, παρεκτείνονται 11 ἡμέραι, και ὅτι ἡ συνέλευσις ἐκείνη πίπτει εἰς τὴν δω- δεκάτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς τοῦ θανάτου τοῦ Ἔκτορος. Στρέφοντες δὲ τὰ βλήματα ἡμῶν εἰς τὴν ἐπιγῆς χρονολογίαν εὐρίσκομεν τὸν Προίμῳ τὴν προτερὴν τῆς τῶν θεῶν συνέλευσεως κειτικῶς ἐξαιτούμενον

ἐν τῇ τοῦ Ἀχιλλεύου σκηνῇ ἐνδεκαήμερον ἀνακωχὴν, ὅθι δὴλονότι ἡμέρας πρὸς τὸ πένθος τοῦ Ἔκτορος και 2 πρὸς τὴν κηδείαν αὐτοῦ. Ἡ μετὰ τὴν ἐσπέ- ραν ταύτην ἐπομένη ἡῶς εἶναι φυσικῶς τῷ λόγῳ ἡ πρώτη τῶν τοῦ πένθους ἡμερῶν, θεωρουμένη ὡς τοι- αῦτα και ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ποιούντος. Ὅθεν προστι- θεμένων τῶν 11 ἡμερῶν εἰς τὴν προθεσίαν τῶν 12 τὴν ἐν τῇ κατὰ τὸν Ὀλυμπον χρονολογία ἀ- νευρεθείσαν, τότε ἡ τῆς κηδείας τοῦ Ἔκτορος ἡμέρα (ἣτις εἶναι και ἡ τελευταία τοῦ ποιήματος) πίπτει εἰς τὴν εικοστὴν τρίτην ἀπὸ τῆς τοῦ θανάτου αὐ- τοῦ. Ἀλλ' ἡ τοῦ θανάτου τοῦ Ἔκτορος ἡμέρα εἶ- ναι ἡ ἐβδόμη τοῦ κυρίου μέρους τοῦ ποιήματος; τοῦ παρ' ἡμῶν κληθέντος ἡμερολογίου, ἐν ᾧ ἐκά- στη ἡμέρα ῥητῶς καθ' ἐσπερὰν και ἡῶ περιγράφεται ἢ δύναται εὐκόλως νὰ ὀρισθῆ, και οὕτως κατὰ τὴν πρώτην ἀναθίσει ἡ Θέτις εἰς τὸν Ὀλυμπον, ἵνα ζήτησῃ παρὰ τοῦ Διὸς ἐκδίκησιν ὑπὲρ τοῦ ἕβρισθέν- τος υἱοῦ αὐτῆς. Ἀρχεται δ' ἀκριβῶς ἀπὸ τοῦ αὐ- τοῦ στίχου (Ἰλ. Α. 493), ὃν εὐρομεν ἤδη ἀνωτέ- ρω ἐν τῇ κατὰ τὸν Ὀλυμπον χρονολογία, Α.Λ. ὅτε δὴ β' ἐκ τοῦ δωδεκάτη γένετ' ἠώς. Ἀνωτέρω εἶδομεν, ὅτι τὸ « ἐκ τοῦ » εἶναι λίαν ἐλαστικόν, ἐπομένως δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναφερθῆ εἰς τὸ ἀμέσως προηγηθῆν, ὅπερ εἶστιν ἐνταῦθα ἡ ἐκ Χρύσης ἐπάνοδος τοῦ Ὀδυσσεῦς, συμβαίνουσα κατὰ τὴν πρώτην πρῶταν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἀρ- χεται ἡ τοῦ Ἀχιλλεύου μῆνις και ἡ μετὰ τῆς ἐκ- του μητρὸς συνδιάλεξις. Ἀντὶ δὲ νὰ ὑπερπηθῶμεν βιβλίον ὀλόκλη- ρον ὡς τὰ πρῶτα ἠθέλομεν πράξει, διαγράφομεν ἐνταῦθα μόνον 70 στίχους, προσθέτοντες ἀμέσως τὴν διήγησιν τῆς Θέτιδος, ὅτι ὁ Ζεὺς ἔχθρῶς μετέβη εἰς τοὺς Αἰθίοπας και τὴν 12 ἡῶ θέλει ἐπανέλ- θει εἰς τὸν Ὀλυμπον, ὅπου θέλει ἀναζητήσει αὐ- τὸν ἔπειτα. Ἐὰν δὲ τοὺς στίχους 424 και 425 Ζεὺς γὰρ ἐκ Ἄκσανδρ' μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπίης
 χθιὲς ἔβη κατὰ δαίτα . . .
 δωδεκάτη δὲ τοι αἰτίε ἐλεύσεται Ὀλύμπῳθε,
 συνδυάσωμεν μετὰ τοῦ ἡδὴ εἰρημένου
 Α.Λ. ὅτε δὴ β' ἐκ τοῦ δωδεκάτη γένετ' ἠώς, τότε ἀπλοῦστατον εἶναι τὸ δωδεκάτη νὰ συμ- πληρωθῆ διὰ τοῦ ἠῶς και οὕχι διὰ τοῦ ἡμέρη και νὰ προῦποτεθῆ ἡ ἠῶς και εἰς τὸ χθιὲς ἐπειδὴ ἐν Ὀ- λύμπῳ ἡ χρονολογικὴ διήγησις γίνεται ἐν γένει μόνον κατ' ἡῶ, και ἐν τῇ μεγάλῃ κανονικότητι ὄλων τῶν προθεσμιῶν φαίνεται ἡμῖν φυσικὴ ἡ ὑ- πόθεσις, ὅτι δηλ. ὁ Ζεὺς καθ' ὅν χρόνον τῆς ἡμέ- ρας ἀνεχώρησε, κατὰ τὸν αὐτὸν και ἐπανῆλθεν. Ὅθεν τὰς λέξεις τῆς Θέτιδος ἐξηγοῦμεν ὡδε: « Ὁ Ζεὺς ἀνεχώρησε τὴν χθισινὴν ἡμέραν και θέλει ἐ- πιστρέψει εἰς τὸν Ὀλυμπον τὴν δωδεκάτην και τῆς χθισινῆς συμπεριλαμβανομένης. » Ἐκλαμβανομένης λοιπὸν τῆς ἡδὴ εὐρεθείσης τριακοστῆς ἡμέρας ἐκ τοῦ τέλους ὑπολογιζομένης ὡς τῆς δωδεκάτης πρῶτης, και ἀριθμοῦμενων ἀπ'

αὐτῆς ἐνδεκα παλινορομικῶς, τότε θέλει εἶσθαι ἡ τε- τελευταία τῶν πρῶτων τούτων ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς τοῦ Διὸς μεταβάσεως εἰς Αἰθίοπας, ἢ ἡ τεσσα- ρακοστὴ πρῶτη ἀπὸ τοῦ τέλους ὑπολογιζομένη. Ἀλλ' ἡ ἡμέρα αὕτη κατὰ τὰς ῥητάς δηλώσεως τοῦ ποιήματος εἶναι ἡ ἐνάτη τοῦ λοιμοῦ προσημασίων δ' αὐταῖς ὀκτὼ ἡμερῶν τοῦ λοιμοῦ, ἐξάγονται 49 ἡμέραι εἰς ὄλην τὴν Ἰλιάδα. Ἀσμένως ὀμολογοῦ- μεν ὅτι οἱ στίχοι 424 και 425 τῆς πρώτης ῥα- ψωδίας καθ' ἐαυτοὺς ἐπιδέχονται και ἄλλην ἐξη- γησιν και ἄλλην ἀριθμῶσιν, ἀφοῦ ὅμως ἡδὴ ἡ σύ- κρισις πρὸς τὸν παράλληλον στίχον τῆς εικοστῆς τετάρτης ῥαψωδίας συνηγορεῖ τῇ ὀρθότητι τοῦ ἡ- μετέρου ὑπολογισμοῦ, ἡ ὀρθότης ὑπερασπίζει ἐαυτὴν κατὰ πάσης ἀντιλογίας διὰ τῆς ἐπομένης σκέψεως. Ἡ δωδεκαήμερος προθεσμία ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἔκτορος μέχρι τῆς ἀποφάσεως τῆς παραδό- σεως τοῦ νεκροῦ αὐτοῦ ἐμπεριλαμβάνει και τὴν ἐν νεαῖμερον προθεσίαν τῆς ἐριδος τῶν θεῶν. Ἀλλ' ἡ αὕτη διπλῆ προθεσμία ἐξάγεται ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀριθμώσεως ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς τοῦ ποιήματος: διότι ἀντὶ νὰ σημάνωμεν τὴν τῆς ἐπανάδου ἡμέραν τοῦ Διὸς ἀναφέροντες αὐτὴν εἰς τὴν χθισινὴν, τὴν τοῦ διαλόγου τῆς Θέτιδος, δύναται αὕτη κατὰ τὸν ἡμέ- τερον ὑπολογισμὸν νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν Ἀχιλλεῦ αἴεξ ἐννέα ἡμέρας ὑπομονὴν, τὴν δεκάτην δὲ ἐ- πάνερχεται ὁ Ζεὺς, και τότε μεταβαίνει εἰς τὸν Ὀ- λυμπον, και παρακαλῶ αὐτὸν νὰ σοὶ δώσῃ ἰκα- νοποίησιν. » Πρακτικιόντες θέλομεν ἰδεῖ, πόσον ἀκριβῶς ἀν- ταποκρίνονται πρὸς ἄλληλα ἡ ἀρχὴ και τὸ τέλος τοῦ ποιήματος. Ἐὰν λοιπὸν ἡ πρὸς τὴν χρονολο- γικὴν συμμετρίαν τάσις ἐν τῇ τοῦ ποιήματος συν- θέσει ἦται ἐν γένει φανερά, τότε ἡ πρὸς τὴν τῶν ταύτην συμφωνοῦσα ἐξηγησις πρόπει νὰ προτιμηθῆ πασῶν τῶν ἄλλων, δι' ὧν ἤθελεν ἀρθῆ ἡ σκοπου- μένη συμμετρία. Ἐν ἀρχῇ λοιπὸν τοῦ ποιήματος εὐρίσκομεν 9 ἡμέρας λοιμοῦ, κατὰ δὲ τὴν δεκά- την εἶτι ἐνεργεῖαν και παῦσιν τοῦ λοιμοῦ, ἐν δὲ τῇ τέλει τοῦ ποιήματος 9 ἡμέρας ἐριδος τῶν θεῶν, και κατὰ τὴν δεκάτην ἐνεργεῖαν και προπαρασκευὴν τῆς παραδόσεως τοῦ ἔκτορου νεκροῦ, και αὕτως ἐννέα ἡμέρας πένθος ἐπὶ τῷ Ἔκτορι, τὴν δεκάτην δὲ ἐνεργεῖαν και κηδείαν τοῦ Ἔκτορος. Ὅθεν νο- εῖται ἄλλη φυσικώτερα περὶ τῆς ἀρχῆς παρὰ τὴν ὑπόθεσιν ἐνεαήμερου ἡσυχίας μετὰ τὴν συν- διάλεξιν τῆς Θέτιδος και τοῦ Ἀχιλλεύου; και παρὰ τὴν ὑπόθεσιν ἐνεργείας και δέσεως τῆς τοῦ ποιή- ματος πλοκῆς κατὰ τὴν δεκάτην; 2. Ἐξέτασις τοῦ χρονολογ. πίνακος τῆς Ἰλιάδος. Ὁ προκειμένος χρονολογικὸς πίναξ σκοπεῖ νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἀναγνώστην περίληψιν τοῦ τεχνικῶς σχεδιασθέντος και διεξαχθέντος χρονολογικοῦ συ- στήματος, ὅπερ κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην εἶναι ἡ βᾶσις τῆς Ἰλιάδος. Ὁ πίναξ δικαίει τὸ σύστημα πρὸς σαφετέραν κατάληψιν εἰς τρεῖς τάξεις, ὧν ἡ πρώτη περιλαμ-

βάνει πάντα τὰ ἐν τῇ Ἰλιάδι συμβάντα, ἡ δευ- τέρα τὴν χρονολογικὴν διάρθρωσιν τῆς τοῦ Ἀχιλ- λέως μῆνιδος, και ἡ τρίτη τὴν τῶν ἐν Ὀλύμπῳ συμβάντων. Ἐκ τῆς συγκρίσεως τῶν τριῶν αὐτῶν τάξεων ἐξάγονται τὰ ἐξῆς ἀποτελέσματα: 1.) Ἐκάστη τούτων σχηματίζει ἐν ὄλον κανο- νικῶς διηρθρωμένον και τέλειον. 2.) Ἐκάστη τούτων εἶναι διηρθρωμένη κατὰ διάφορα χρονικὰ τμήματα. 3.) Τὰ τμήματα ταῦτα καιτοι διαφέροντα ἄλ- λήλων εἶναι οὕτω διατεταγμένα; ὥστε συναντῶν- ται εἰς τὰ κύρια μέρη τοῦ ποιήματος, και ἀποτε- λούσιν ὄλον τεχνικῶς συμπεπλεγμένον. Ἀς ἐξι- τάσωμεν ἡδὴ ἀκριβέστερον τὰς τάξεις ταύτας. Α. Γενικὴ χρονολογία τῆς Ἰλιάδος. Ἐν τῇ πρώτῃ τάξει τῇ περιεχοῦσῃ τὸ ὄλον ποιή- μα διακρίνομεν τρία μέρη, ἅτινα καλοῦμεν ἀρχὴν, ἡμερολόγιον και τέλος. Ταῦτα δὲ τὰ τρία ἔχουσι τὸ κοινόν, ὅτι κορυφῶνται εἰς τὴν ἡμέραν, τὴν ἐν τῷ μέσῳ ἢς περιλαμβάνουσι χρονικῆς περιόδου κειμένην, διακρίνονται δὲ κατὰ τοῦτο, ὅτι αἱ μὲν ἡμέραι αἱ κείμεναι πρὸ τῆς μέσης ἡμέρας και μετ' αὐ- τὴν τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος μερῶν, ἀναφέρονται μόνον κατὰ τὸν ἴδιον ἀριθμὸν, ἢ δύνανται κατ' ἄλλα διδο- μενα νὰ ὑπολογίζωνται, τὸ δὲ ἡμερολόγιον μνημο- νεύει κατ' ἔκτασιν πάσας τὰς αὐτῆς ἀνηκούσας ἡμέρας και νύκτας, και ἀναφέρει κατὰ τὸ μᾶλλον και ἡ- τον ῥητῶς τὴν ἀρχὴν και τὸ τέλος αὐτῶν, ἐν δὲ ταῖς μεγαλύτεραις ἡμέραις διακρίνει μάλιστα και τὰς μικρὰς ὑποδιαίρεσεις τῆς ἡμέρας. Ὅπως ὁ χαρα- κτήρ τοῦ τμήματος, ὅστις περιλαμβάνει τὸ κέν- τρον τοῦ ποιήματος, ἔδωκε τὸ ἐνθάδε ὄνομα εἰς τὴν ὄνομα ἡμερολόγιον ἐν ἔλλειψι καλλίμονος ὄρου, και οὕτως αἱ αὐτῶ ὑπαγόμεναι ὑπὸ τῆς ἐπωνυμίας χρονικαὶ ἡμέραι διακρίνονται ἀπὸ τῶν συμπεριλη- πτικῶς ἀναφερομένων, αἵτινες ὀνομάσθησαν κεφα- λαϊαῖαι. Μέση ἡμέρα τοῦ ἡμερολογίου και τοῦ ὄλου ποι- ήματος εἶναι ἡ 25, πρὸ δὲ αὐτῆς και μετ' αὐτὴν παρατάσσονται ἀνὰ 24 ἡμέραι, και τοῦ κατὰ στυ- ναίτηραν σημασίας ἡμερολογίου ἀνὰ τρεῖς. Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἡ μεγίστη τοῦ ποιήματος περιλαμβάνουσα μόνη 6663 στίχους, σχεδὸν 3/7 τοῦ ὄλου, και ἐξ αὐτῶν στίχοι 1373 ἀνάγονται εἰς τὴν παραμονὴν (λιταί) και τὸ προνάκτιον (ταφροσκοπία και δολώνεια) και 5290 εἰς τὴν καθ' αὐτὸ ἡμέραν. Κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην αἱ συντάκται τῆς νῦν περιωθεθείσης ἐκδόσεως τῆς Ἰλιά-δος ἐσχημάτισαν τὴν ἐξῆς ἰδέαν περὶ τῆς ἡμέρας ταύτης. Ἐν ταύτῃ ἐκπληροῦται ἡ πρὸς τὴν Θέ- τιν κατάνευσις τοῦ Διὸς διὰ τῆς σφοδρᾶς ταλαι-πωρήσεως τῶν Ἀχαιῶν, τῆς καταλήψεως τοῦ στρα- τοπέδου αὐτῶν και τοῦ ἐμπερησμοῦ τῆς νύκτος τοῦ Πρωτεσιλάου. Ἀλλ' ὁ Ἀχιλλεύς ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀποκτείνει τὴν αὐτῶ γενομένην ἰκανοποίησιν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ φίλου αὐτοῦ τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν

V. ΔΙΑΡΘΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΟΥΔΥΣΣΕΙΑΣ.

κ α τ α

Ἡρωδοτῶν καὶ τῶν ἐπιπέδων.

Κυρδομῆτι καὶ δῶναι ἐπὶ δόσιν.

Ἰ.	Ἰ.	Ἰ.	Ἰ.
441	441	422	422
434	434	422	422
403	403	422	422
87	87	422	422
319	319	422	422
542	542	422	422
927	927	422	422
VIII — XXIX.	162	422	422
XXXI.	451	422	422
XXXII.	631	422	422
XXXIII.	2836	422	422
XXXIV.	170	422	422
XXXV.	841	422	422
XXXVI.	103	422	422
XXXVII.	306	422	422
XXXVIII.	514	422	422
XXXIX.	1728	422	422
XL.	1533	422	422
XL.	576	422	422
	42110		

Ἰ.	Ἰ.	Ἰ.	Ἰ.
441	441	422	422
434	434	422	422
403	403	422	422
87	87	422	422
319	319	422	422
542	542	422	422
927	927	422	422
VIII — XXIX.	162	422	422
XXXI.	451	422	422
XXXII.	631	422	422
XXXIII.	2836	422	422
XXXIV.	170	422	422
XXXV.	841	422	422
XXXVI.	103	422	422
XXXVII.	306	422	422
XXXVIII.	514	422	422
XXXIX.	1728	422	422
XL.	1533	422	422
XL.	576	422	422
	42110		

Τεχνὴ Χρονολογία.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚ ΤΗΣ ΙΑΛΙΑΟΣ.

Ἡ ἐν Ὀλίμπῳ Χρονολογία.

Ἡ ἐν Ὀλίμπῳ Χρονολογία.

10 Ἀκουσὶ σίαν, μέγιστος ἐγγὺς ἀπόστασις τῆς Βασιλίδος, Ἀρβόρις τῆς Χρονολογίας.

11 Πικρὰ τῆς τῆς Ὀδυσσεύς ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων ἀποστάσεων

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

Τὰ ἀποτελέσματα ἀπέβησαν ὑπὲρ τῶν Τρώων, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἀντέστησαν κατὰ τῶν Ἀχαιῶν εἰς φανεράν μάχην.

Καὶ οἱ Ἀχαιοὶ δι' ὀχυρώσεως τοῦ στρατοπέδου τῶν πρέπει νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς προφυλάξεως κατὰ τῶν προσβολῶν τῶν Τρώων.

Ὅμως δοκιμάζουσι καὶ αὐτοὶ νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν Τρώων εἰς φανεράν μάχην, ἀλλ' ἀποδιώκονται ὀπισθεν τῶν νέων τειχῶν.

Ἴδῃ ταπεινοῦνται ἐνώπιον τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ κτετεῶσιν αὐτόν. Ὁ Ἀγαμέμνων ὑπέσχεται εἰς αὐτοὺς ἀφθονοὺς χρηματικὴν ἱκανοποίησιν.

Ὁ Ἀχιλλεὺς μένει ἀδιάλλακτος καὶ ἐξυβρίζει αὐτῶ τὰς μετμεληθείσας λιτὰς τῆς παντοδυνάμου θυγατρὸς τοῦ Διὸς, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς πρέπει ν' ἀποτίσῃ ταύτας ἕνεκα τῆς ὑπερηφίας του διὰ τῆς ἀπωλείας τοῦ φίλου του.

Πρὶν τούτου ὁ Ζεὺς πληροῖ εἰς αὐτὸν τὸ θέλημα του καὶ αὐξάνει τὴν τῶν Ἀχαιῶν ταλαιπωρίαν εἰς τὸ ἔπακρον.

Ὅθεν οἱ Τρῶες κυριεύουσιν ἐξ ἐρόδου τὰ τεῖχη τῶν ναῶν καὶ κυρπολοῦσι τὴν τοῦ Πρωτεσίλαου ναῦν.

Τότε ὁ Πάτροκλος ἐπὶ κεφαλῆς ὧν τῶν Μυρμιδόνων εἰσβάλλει κατὰ τῶν Τρώων ἐνδεδυμένος τὴν πανοπλίαν τοῦ Ἀχιλλεῦς, ἀρῶν κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ Νέστορος ἐπέτυχε τὴν χάριν ταύτην ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεῦς, τοὺς τρέπει εἰς φυγὴν καὶ πίπτει.

Περὶ τὸν νεκρὸν του συγκροτεῖται δεινὸς ἀγὼν, καὶ ἵνα φέρωσιν αὐτὸν εἰς τὸ στρατόπεδον, καθίσταται ἀναγκαία ἡ εἰς τὴν τάφρον ἐμφάνισις τοῦ Ὀδυσσεύς.

Ὁ Ἀχιλλεὺς ὀργνεῖ τὸν Πάτροκλον καὶ παρμιτῆται τῆς πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα μνήδος, ἵνα ἐκδικήσῃ τὸν φίλον του.

Ὁ Ἔκτωρ πίπτει.

Καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς κηδεύει τὸν φίλον του.

Ἄλλ' ἡ λύπη διαρκεῖ καὶ οὖρε τὸ πτόμα τοῦ ἔκτορος 9 ἡμέρας περὶ τὸ σῶμα τοῦ Πάτροκλου. Τούτου ἕνεκα ἐρίζουσιν οἱ θεοὶ, εὖς οὗ ὁ Ζεὺς διατάττει τὴν ἀπόδοσιν τοῦ νεκροῦ εἰς τὸν Πάτροκλον.

Ἄδυσσις τῆς Ὀδυσσεύς. Ἐπειδὴ οἱ μνηστήρες μνηστεύονται τὴν Πηνελόπην, φθείρουσι τὴν περιουσίαν τοῦ Ὀδυσσεύς, ἐπιβουλεύονται τὴν ζωὴν τοῦ Τηλεμάχου καὶ κακομεταχειρίζονται τὸν τέλος μετὰ πολλὰ θαύματα ἀγνώστως ἐπανελθόντα Ὀδυσσεύς, τιμωροῦνται ὑπ' αὐτοῦ διὰ θανάτου.

(Συνογραφοὺς Γερμανιστὴ ὑπὸ Γ. ΧΑΝ.)

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΣΙΑΜΗΣ.

(Ἰδε φυλ. 106. σελ. 183. Τ. 1ος.)

•••••

« Εἰσελθόντες δὲ εἰς τινὰ τῶν βασιλείων αὐτῶν λαμπρῶς πεφωταγωγημένων, ἐπέξεύσαμεν εἰς

εἰδός τι ὑποστέγου ἐν ᾧ ἦσαν πλῆθος ἀξιωματικῶν καὶ ἄλλων βασιλικῶν ἀκολούθων. Ἐδυσκολοῦθημεν δὲ οὐ μικρὸν εὖς οὐ φθάσωμεν μέχρι τοῦ ἡγεμόνος, διότι, κατὰ τὴν Σιαμικὴν βασιλείαν τάξιν (ὡς ἔλεγον οἱ Βουζαντινοὶ, ἢ τὴν εὐρωπαϊκὴν, ὡς λέγουσιν οἱ καθ' ἡμᾶς Ἀθηναῖοι), οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ παλατίου ἐκείντο ἐξηπλωμένοι εἰς τὰς κλίμακας καὶ παρὰ τὰς θύρας αὐτάς. Ὁ βασιλεὺς εὐρίσκατο ἐντὸς θαλάμου ὅλως εὐρωπαϊκῆς συνσκευασμένου, οὗτινος τὰ τεχνικώτερα σκευῆ ἦσαν ἐκ Ἑλλάδος. Δεχθέντα δὲ ἡμᾶς μετὰ πλείστου φιλοφροσύνης, εὐχαρίστησεν αὐτὸν ὁ Κ. Μοντιγνὸς διὰ τὰ δαίγματα τῆς εὐμενείας ὅσα ἐπεδαφιελύθησαν αὐτῷ ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ἀφίξεως. Ὁ βασιλεὺς ἐκάθητε τὸν πρῶτον πλησίον του, καὶ συνομιλεῖ μετ' αὐτοῦ ὅτε μὲν ἀγγλιστί, ὅτε δὲ διὰ διερμηνέως Σιαμιστί.

« Ὁ πρῶτος τῶν βασιλείων, ὁ καὶ μέγας κολούμενος, ἔχει μέτριον, τὸ ἀνάστημα, τὸ ἦθος ἀξιοπρεπές, καὶ φυσιογνωμίαν ἀνδρῶς νοήμονος. Ἐρερε δὲ ἔνδυμα ὡς τὸ τοῦ μεσαιῶνος, δηλαδὴ χιτῶνα συνοργισμένον ἐκ μετὰξὺς κοανῆς καὶ χρυσοκέντητον, ὑπομέλανα ἐπεנדύτην ὀλοσυρικὸν πεποικιλμένον ἐπίσης χρυσοῦ, πῖλον μαῦρον τριμήγιστον ἀδάμαντα ἔχοντα ἐπὶ κορυφῆς καὶ σμάραγδον ὡσαύτως μέγαν κατὰ μέτωπον. Ἐφερε δὲ καὶ εἰς τοὺς δακτύλους καὶ τὸ στῆθος πολυαριθμούς λίθους τιμαλφεῖς, καὶ μελίτικας ἐμβάδας μεταξὺ τὰς πεποικιλμένους χρυσοῦ· οἱ δὲ πόδες του ἦσαν γυμνοί.

« Φαίνεται δὲ ὅτι ἀνάγει πολλὰ καὶ ὅτι ἐνθυμῆται καλῶς τὰ ἐν τοῖς ἡμετέροις βιβλίοις, καὶ μάλιστα τὴν ἱστορίαν τῶν βασιλικῶν δυναστειῶν τῶν ἀρχαίων ἡμῶν· ἀσιατικῶν γλωσσῶν, καὶ τῆς συναριστικῆς κλ. εἶναι πολὺ ἐγερτερότερος· διηλεῖ τὰς νεωτέρως κάλλιον παντὸς ἄλλου, γινώσκει ὀλίγον τὴν λατινικὴν, καὶ μετὰ μεγίστης εὐχερείας γράφει τὴν ἀγγλικὴν. Διὸ, πρὸς τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ τίτλοις προστίθησιν ἀσμένως καὶ τοῦτον· « καθήγητῆς γλωσσῶν ».

« Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔλαβεν ἐπιστολὴν τοῦ αυτοκράτορος Ναπολέοντος ἐλυπεῖτο διὰ τοῦτο, καὶ ἠρώτησε μάλιστα πολλὰκις τὸν πρῶτον· οὗτος δὲ ἀπεκρίθη ὅτι ὁ αυτοκράτωρ δὲν γράφει εἰμὴ πρὸς τοὺς ἡγεμόνας μολ' ὧν ἔχει ἤδη σχέσεις συνδεδεμένας. Καὶ ἡμῶς ἐπιθυμῶν νὰ παρασπῆ πρὸς τὸν μέγαν βασιλέα δαίγματα τῶν ἐξαιρέτων πρὸς αὐτὸν αἰσθημάτων του, στέλλει αὐτῷ τὴν τε ἰδίαν καὶ τὴν τῆς αυτοκρατορίας εἰκόνα.

« Ἀμέσως τότε ὁ βασιλεὺς ἐξέφρασε τὴν ἄκρην του εὐχαρίστησιν, καὶ σπεύσας διακοίνωσε πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν τὸ τοῦ αυτοκράτορος εὐγενὲς τοῦτο καὶ φιλικὸν τεκμήριον· ὠρίστη δὲ ἡ μετὰ τὴν αὐτὸν ὅπως παρουσιάσωμεν τὰς δύο εἰκόνας.

« Ἡ ἐπιούσα ὄλη κτηνηλασίη εἰς ἀνταπόκρισιν δραστηριωτάτην μεταξὺ τοῦ πρῶτους καὶ τῶν δύο βασιλείων· διότι ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς μιᾶς ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον πλῆθος ἀξιωματικῶν τῆς αὐτῆς ἐκόμιζόν σχεδὸν ἀδιακίπως διαγγέλλ-

μικτὰ ἀμφοτέρων τῶν Μεγχιλειότητων, καὶ σωροὺς τετραστειοῦς ἀνθέων στελλομένους ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς αὐτῆς. Εἶπον δὲ τὰ ἄνθη ταῦτα διάφορα σχήματα, ὡς στεμμάτων, διαδημάτων, φανῶν, πτηνῶν, ζώων, πρὸς δὲ καὶ ἐλεφάντων.

« Τὴν δὲ ἡμέραν τῆς παρουσίας τῶν δύο εἰκόνων, ὁ Κ. Μοντιγνὸς ἀπεκάλυψεν αὐτάς. Αἱ ὠρξίαι αὐταὶ εἰκόνας εἶχον μέγεθος ἀνδρῶς, καὶ περιεκαλλύοντο ὑπὸ τε χρυσοῦ, ὑπὸ τῶν αυτοκρατορικῶν ἐμβλημάτων καὶ ὑπὸ τοῦ στέμματος. Ὁ-

λοι δὲ οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ λοιποὶ ἀξιωματικοὶ ἐλθόντες ἐθαύμαζον αὐτάς ἐπὶ ἴσῳ δλοκλήρους ὄρας.

« Σημειωτέον δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁλος ὁ ποταμὸς εἶχεν ὄψιν πανηγύρεως· διότι οἱ πολυαριθμοὶ ἱστοὶ τῶν σκηνοματῶν τῶν βασιλείων καὶ τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀξιωματικῶν ἦσαν καταπεφορτισμένοι ὑπὸ σηματικῶν, καὶ πληθὺς λέμβων παντὸς σχήματος καὶ μεγέθους συνεπαρεύθησαν περὶ τὸ κατάλυμα ἡμῶν, ἀναμένονσαι τὴν ἀναχώρησιν τῆς συνοδίας.

« Ἀνεχαρίσαμεν δὲ περὶ τὴν μίαν μετὰ μασημβρίαν. Πολλὰ λέμβοι βασιλικαὶ ἔφερον ἀπόσπασμα ναυτῶν Γάλλων, διοικουμένων ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτῶν, ὡς καὶ τινὰς τῶν ἡμετέρων αὐλιτῶν καὶ τυμπανιστῶν μετὰ ταύτας δὲ ἤρχετο ἄλλη μεγίστη ἐπίχρυσος, ὑπὸ ἐξήκοντα ἐλαυνομένη περιποφύραν ἔρστῶν, ἐν μέσῳ τῶν ὑπολίαν ἐκείντο αἱ δύο εἰκόνας· ὑπὸ οὐρανίσκον ὀλόχρυσον, βρασταζόμεναι ὑπὸ ὀκτῶ ναυτῶν.

« Τὴν λέμβον ταύτην παρεκολούθει ἡ ἡμετέρα ἐπίσης ἐξηκοντος ἄλλο ἀπόσπασμα ναυτῶν συναπλήρου τὴν συνοδίαν, καὶ πλῆθος ἄλλων παντοδαπῶν πλοιαρίων παρεκολούθουν ἡμᾶς.

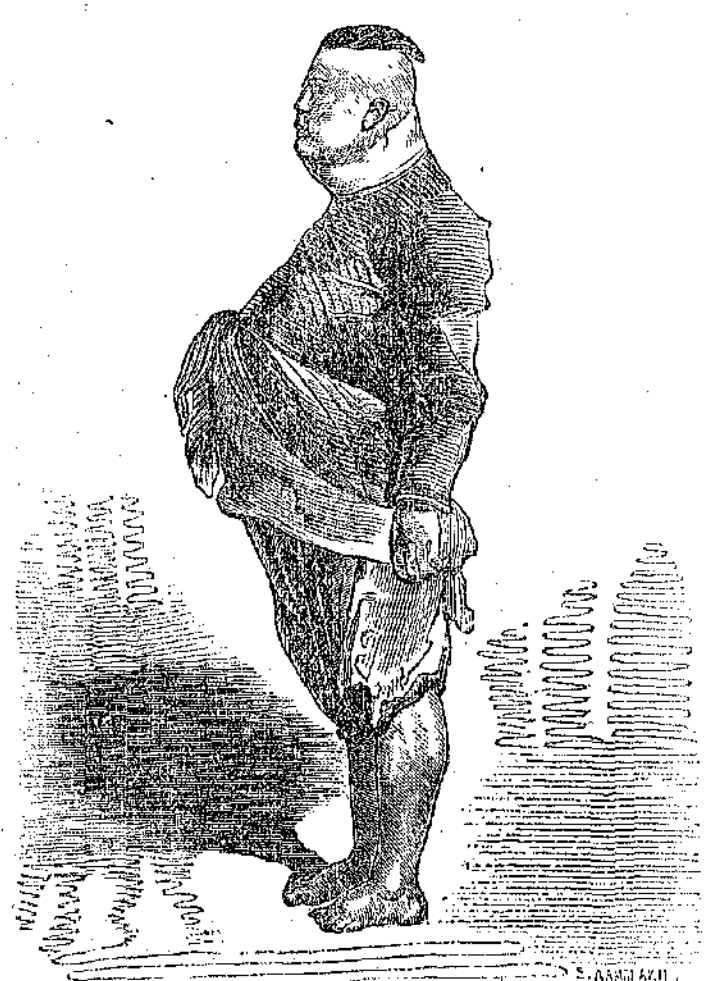
« Ἐρθάσαμεν δὲ εἰς τὰς βασιλικὰς θύρας περὶ τὴν δευτέραν ὥραν. Καὶ ὅτε ἐφάνη ἡ φέρουσα τὰς εἰκόνας λέμβος, εἴκοσι καὶ μία βολὴ κανονίων προσσηγύρευσε αὐτάς· προσσηγύρευθη δὲ καὶ ὁ πρῶτος διὰ δεκαεπτὰ ἄλλων. Οἱ ναῦται, φέροντες τὰ βπλα αὐτῶν, συνώδευσαν τὰς εἰκόνας, ἐνθ' ὁ πρῶτος ἤρχετο ἀμέσως μετ' αὐτάς. Ἐκαστος ἐταποθετῆθη κατὰ τὸν βαθμὸν αὐτοῦ, καὶ οὕτω καθήσαντες ἐπὶ φορείων μετεκομισθημεν ἐν μέσῳ στρατευμάτων εἰς τὰ ἀνάκτορα.

« Ἡ ποικιλία τῶν στολῶν καὶ τῶν ὀπλων ἦτο περιεργωτάτη· διότι ἔπλακες ἐκαὶ καὶ Σιάμους, καὶ Λιουσιούς, καὶ Καμβογιούς, καὶ Μαλαισιούς καὶ Ἀναμίτας στρατιώτας, πάντας ἐνδεδυμένους καὶ ὀπλοφοροῦντας· διαφόρους καὶ παρδοξῶς. Ἐκεῖ ἦσαν καὶ στίφη ἐλεφάντων πολεμικῶν πλουσιώτατα εὐτραπισμένιον καὶ ὑψηλοῦ δεκαπέντε περίπου ποδῶν ἐχόντων ἐκεῖ καὶ γυναῖκες φέρουσαι λογγοφόρα πυροβόλα· καὶ ξίφη, αἵτινες ἦσαν αἱ ἀμειζόνες τοῦ βασιλέως.

« Ἐρθάσαμεν τέλος πάντων καὶ εἰς τὸ κατάλυμα τοῦ ἡγεμόνου, περὶ ἣν ἵσταντο 500 ἢ 600 ἄνδρες, φέροντες τύμπανα μακρὰ καὶ στενά, ἐφ' ὧν ἕκαστος ἔκρουεν ἀπαξ μὲν ἀλλὰ σποδρῶς μετὰ κέρματος ἐλεφαντείου.

« Κατὰ τὴν τάξιν, ἐστάθημεν ὀλίγον περιμένοντες πρὸ τῶν μεγάλων θυρῶν τῆς αἰθούσας· τῶν ἀξιωματικῶν δὲ τίς ἐφάνη κρούσας τὴν θύραν, καὶ μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ἠνεύχθησαν καὶ αἱ δύο αὐτῆς κλισιάδες· τότε ἀξιωματικοὶ λαβόντες τὰς εἰκόνας εἰσήλθον πρῶτοι καὶ ἐστάθησαν ἐκπέφωθεν τοῦ ἡγεμόνου.

« Ἡ αἰθούσα ἦτο ἐπιμήκης, ἔχουσα κατὰ μῆκος δύο σειρὰς τετραγώνων κίονων· οἱ τοῖχοι ἦσαν

Ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως.

διήγησιν ταύτην με τρήμον καταδίκου· ἀπητούντο εἰκοσι ἄνδρες διὰ τὴν ἀνασηκώσουσαν ἕνασιν τῶν κορμῶν τῆς γεφύρας.

— Ὁ Θεὸς μ' ἐβοήθησεν, ἀπεκρίθη ἀπλῶς ὁ Ἰωσήφ.

Καὶ ἀναλαβόντες τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν τὰ στήματα τοῦ τραύματος τοῦ Γαστάνου τὰ ὑποῖα ἄλλως μόνον ὁ Ἰωσήφ ἐβλεπε, ἐφθασαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Βουθράς Πύλης.

Ἐκεῖ ὁ ληστής παραδοθεὶς εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης ὡμολόγησεν ὅτι κατ' ἐν καιρὸν ἐπέστρεψε μὲ τὰς πρώτας δέκα χιλιάδας τῶν ταλάντων, ἕως ἡμέρῃ μεταξὺ τῶν ληστῶν κατὰ τὴν διανομὴν τῆς ποσότητος ταύτης. Καὶ εἰς τῶν κηρύττων τούτων, εἰρήσκειν τὸ μεριδίον του ὀλιγώτερον τοῦ τῶν ἄλλων, διὰ τὴν ἀστερήσῃ τὸν λήσταρχον τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τῶν λυτῶν, ἐβόησε τὸ ἕξος του εἰς τὸ στήθος τοῦ Γαστάνου. Ἄλλ' ὁ λήσταρχος διὰ τὴν λάβῃ καὶ τὰ λοιπὰ, ἐστειλε καὶ ἐπρότεινε εἰς τὴν νέαν νὰ ἐλθῇ ἕως εἰς τὸ μέρος ἐπου, νομίζοντα ὅτι ἤθελεν εἶρε τὸν ἀδελφόν της, ὃ ἀ ἐπιπτε καὶ αὐτὴ εἰς ἐνέδραν, κατ' ἦν ἡ ἀ ὑπερεῖτο καὶ τὴν ζώην καὶ τὰ χρήματά της.

Ἄλλὰ τὸ θάρρος τῆς Βεττίνας καὶ ἡ γενναϊότης τῶν δύο ὑπηρετῶν, ἠλλάξαν τοῦ δράματος τὴν λύσιν.

Ὁ ληστής αἰσθνοθεὶς ὅτι ὁ θάνατος ὃλ ἦτον ἡ ἀμειστη ἀνταμοιβὴ τῆς προδοσίας του, ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐκωθῇ μὲ τοὺς συντρόφους του εἰς τὸ σπήλαιον, περιεπλανήθη μέρος τῆς νυκτός, ἐλπίζων πάντοτε νὰ εὕρῃ καιρὸν νὰ φύγῃ· ἀλλ' ἡ αἰφνιδίαι ἐμφάνισις τοῦ Ἰωσήφ ἐματαίωσε καὶ τὴν τελευταίαν ἐλπίδα του.

Τὴν ἐπιούσαν ἀνωρύχθη ὁ τάφος τοῦ Γαστάνου ἐνώπιον τοῦ κλήρου τοῦ Γερνίου καὶ τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως· ὁ νεκρὸς ἔφερον ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν ἀνοικτὴν καὶ βαθύ ἐκείνην τραύμα ὃ ἐπέδειξε τὸ φάντασμα εἰς τὸν Ἰωσήφ.

Ἐπειδὴ δὲ ἦτο γνωστὸν ὅτι οἱ λησταὶ δὲν εἶχον ἄλλην ἐξοδὸν εἰμὴ τῆς καταστραφείσης γεφύρας, δὲν ἐφρόντισαν οὔτε κἀν νὰ τοὺς συλλάβωσιν. Ἡ γῆ ἦτον ἐσαμασμένη ὑπὸ χιόνος καὶ δὲν παρεῖχεν εἰς αὐτοὺς οὐδὲν ἐσπίδιον διὰ καὶ ἐλιμοκτονήσαν πάντες, τριῶν δὲ ἐξ αὐτῶν τὰ πτώματα ἀπεπειραθέντων νὰ διαβῶσι τὸν χειμάρρον, εὐρέθησαν συντετριμμένα ἐπὶ τῶν βράχων· ὁ δὲ νεκρὸς τοῦ Γαστάνου, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Βεττίνας, τοῦ Ἰωσήφ καὶ τῶν δύο πιστῶν ὑπηρετῶν, μετακομίσθη εἰς Γάμην.

Καὶ ἐν ἔτος μετὰ ταῦτα ὁ Ἰωσήφ, κατὰ τὴν ἐρεσιν τοῦ φίλου του, ἐνυμφεύθη τὴν Βεττίναν.

ΣΙΝΙΚΑ.

Ὀλιγώτατα ἐγίνωσκον οἱ παλαιοὶ Ἕλληνας περὶ τῶν ἀνατολικωτάτων τῆς Ἀσίας ἔθνων, Σινῶν, Ση

ρῶν, καὶ Ἰαπώνων, διότι τὰ ἔθνη ταῦτα, ἔχοντα γῆν καλὴν καὶ εὐνομίαν τινὰ καὶ φυσικὸν χωρισμὸν ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἀσίας, τῆς δυτικωτέρας, δὲν ἠσθάνοντο τὴν χρεῖαν τῆς συγκοινωνίας μετὰ τῶν ξένων, καὶ τοῦ μετοικισμοῦ, καὶ τῶν κατακτητήσεων, προτιμῶντα εὐλόγως βίον μονήρη καὶ εἰρηνικόν. Οἱ Σίνοι ἄλλως, κατ' ἔσον ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς παλαιᾶς αὐτῶν φιλολογίας, ὡς λέγουσι, δὲν ἠγνόουν τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, μετὰ τὰ Περσικὰ μάλιστα καὶ τῆς προόδου τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὅποιον ἐκθειάζουσι καὶ αὐτοὶ, ὡς πάντες οἱ Ἀσιανοί, ὄντο ἄγνοοι· Ἰωνας τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τῶν γνωστοτέρων αὐτοῖς Ἑλλήνων Ἀσιανῶν, τῶν Ἰώνων. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἐπὶ τῶν Βυζαντιῶν ἄτοκροτόρων οἱ Ἕλληνας ἐσχετίσθησαν ὅπως οὖν μετὰ πάντων τῶν Ἀσιατικῶν ἔθνων καὶ αὐτῶν τῶν Σινῶν, ὑποληπτόμενοι καὶ εὐνοοῦντες αὐτούς. Ἀναφέρουσιν οἱ Βυζαντινοὶ ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους αὐτῶν Σίνοι καὶ ἄλλοι τῶν ἀνατολικωτάτων Ἀσιανῶν ἤρχοντο εἰς τὴν κατ' ἔτος συγκροτούμενην ἐν Θεσσαλονικίᾳ μετὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐμπορικὴν ὑπακτῆμερον πανήγυριν, τὴν μεγίστην τῶν τῆς Ἑλληνικῆς ἄτοκροτορίας, ὅπερ σήμερον δὲν ἐλείπομεν οὔτ' ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ Εὐρώπῃ, οὔτ' ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ ἐπικρατείᾳ. Πιθανῶς ἡ ἀγριότης καὶ ἀνομία τῶν κατακτητῶν καὶ δικαιοκτονῶν τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης καὶ ἡ παρεπομένη τῶν τύπων ἐρήμωσις, ἐμπόδιζε τὰς ἐμπορικὰς καὶ οἷας ἄλλας σχέσεις τῶν Σινῶν πρὸς τοὺς δυτικωτέρους τῆς Ἀσίας λαοὺς, πάσχοντας καὶ φθειρομένους.

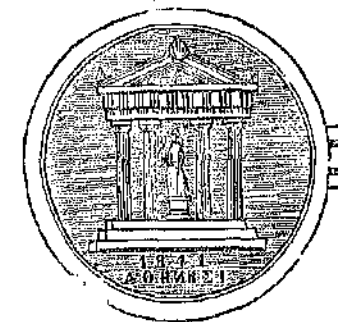
Οἱ Ἕλληνας οὔτ' εἶχον, οὔτ' ἔχουσιν, οὐδ' ἔξουσιν ἐν τῷ μέλλοντι αἰτίαι ποτὲ συγκρούσεως, ἢ ἔχθρας, διὰ τὴν ἀπόστασιν, πρὸς τοὺς Σίνας· θεωρητέον ἄρα φιλικὴν τὸ ἔθνος αὐτὸ καὶ τῶρα καὶ πάντοτε. Ἀφοῦ ἀνοιχθῇ ὁ Περσὸς ἰσθμὸς πιθανῶς ἢ Ἑλληνικὴ ναυτιλία καὶ οἱ Ἕλληνας· ἐμποροὶ, ἐκτείνοντες εἰς τὴν μεσημβρινὴν μεγάλην Ἀσίαν τὰς ἐμπορικὰς αὐτῶν σχέσεις, θέλουσιν ἐπισκεφθῆ καλῶς μετὰ τὴν Ἰνδικὴν τοὺς εὐδαίμονας Σίνας, ἀξάνοντες τὴν μετ' αὐτῶν φιλικὴν ἡμῶν γνωριμίαν, καὶ χρησιμεύοντες αὐτοῖς ὡς ἐξηγητὰί τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ καὶ τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, καὶ μεστῆται τῶν ἐμπορικῶν τῆς Κίνας πρὸς τὴν Εὐρώπην σχέσεων. Σημειωτέον ὅτι ἐν τῇ Σινικῇ ἐπικρατείᾳ ἀριθμοῦνται, ὡς ἐσημείωσαν αἱ Ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες πρὸ τριῶν ἐτῶν, χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι πολλοὶ ὑπὲρ τὰ 4 ἑκατομμύρια. Σημειωτέον προσέτι, ὅτι Σίνοι τινὲς ἐβοήθησαν χρηματικῶς τὸν ἡμέτερον ἔθνικὸν ἀγῶνα κατὰ τὸ 1824, γενομένης συνεισφορᾶς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν Καντῶνι παρὰ τῶν φιλελλήνων Ἀγγλων.

Ἰσως τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος δεχθῇ ποτὲ καὶ Σίνας μετοίκους. Οἱ Σίνοι ὁμολογουμένως εἶναι ἀρχαιότατον καὶ ὠρατότατον καὶ τὸ μᾶλλον εὐνομούμενον καὶ σοφὸν καὶ ἐπιχειρηματικὸν τῶν ἔθνων τῆς Ἀσίας, ἐξαιρουμένης τῆς Ἰαπωνίας, τῆς Ρωσσιᾶς ἐπικρατείας, καὶ τῆς Ἀγγλικῆς Ἰνδίας. Ἀποδεικνύονται δὲ

νοίμονες, φιλομαεῖς, ἀγαθοὶ τεχνίται καὶ γεωργοὶ, καὶ φιλοδίκαιοι καὶ φιλόφρονες πρὸς ἀλλήλους. Αὐτοὶ πρὸ τῆς Εὐρώπης εὕρηκαν τὴν κατασκευὴν τοῦ χαρτίου, τὴν τυπογραφίαν, τὴν πυρίτιδα, τὴν ναυτικὴν πυξίδα καὶ ἄλλα. Ὁ πληθυσμὸς αὐτῶν, ἀποδεικνύων αὐτὸς μόνος αὐτόθεν τὴν ἐμπειρίαν, τὴν εὐνομίαν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τῶν Σινῶν, συμποσοῦται κατὰ τινὰς μὲν τῶν Εὐρωπαϊῶν συγγραφέων εἰς 300 ἑκατομμύρια, ἔπειτα περιττοῦ τὸ τρίτον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, κατ' ἄλλους δὲ τὸ ἡμίτι μόνον. Ἄλλὰ καὶ οὕτω πρωτεύει κατ' ἀριθμὸν ἐν τοῖς ἔθνεσι, διότι οὐδὲν ἄλλο ἔθνος ἀριθμεῖ 150 ἑκατομμύρια ψυχῶν. Ὁ Σινικὸς λαὸς, ἔχων ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀξίας δύο ἑκατομμύρια, ἐν οἷς λογιστέον 200.000 τοὺς ἀριστοὺς μαχητῶν ἀνδρῶν, δύναται ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἔθνος τῆς γῆς νὰ διατηρήσῃ πόλεμον, διότι ἔχει πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ χρήματα, καὶ παντοίαν τροφὴν ἀρθρον, καὶ ἰκανὰς τέχνας, λαὸν δὲ φιλόπατρι καὶ γενναῖον, ἀφοῦ εἰσάξῃ τὴν Εὐρωπαϊκὴν τακτικὴν. Ἡ Κίνα ἔχει καὶ καλοὺς καὶ πολλοὺς υἱότας καὶ παντοίαν ξυλίαν ναυπηγῆσιμον, ὥστε δύναται νὰ σχηματίσῃ εὐκόλως ἀξιόλογον ναυτικὴν δύναμιν, ἀν μιμηθῇ τὴν Εὐρώπην καὶ κατὰ τοῦτο.

Τούτων οὕτως ἐχόντων ἡμεῖς, ὡς Ἕλληνας καὶ χριστιανοὶ, λυπούμεθα κατὰ φιλανθρωπικὸν καθήκον, καὶ ὡς φίλοι τῶν Ἀγγλων καὶ τῶν Σινῶν, διὰ τὸν ἐγειρόμενον μέγαν καὶ δεινὸν πόλεμον τῶν δύο ἐθνῶν καὶ μεγίστων αὐτῶν λαῶν, τοῦ μὲν ἀνατολικωτάτου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, τοῦ δὲ δυτικωτάτου ἐν τῇ Εὐρώπῃ, καὶ ταῦτα διὰ μικρὰν αἰτίαν. Τὴν πόλεμον τούτων ἡμεῖς θεωροῦμεν ἀξιοκατάκριτον καὶ λυπηρὸν. Ἡ ἀνθρωπίνη σοφία, ἡ σφύρα ἐλευθερίας, ἡ θεόδοτος χριστιανικὴ πίστις δὲν συγχωροῦσι τὴν βίαν, τὰς αἱματοχυσίας καὶ τὰς καταστροφὰς διὰ τὰ γνωστὰ σφέδια, παριστανόμενα τοφιστικῶς καὶ ἀσυνειδήτως ὑπὸ τινῶν ὀργάνων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου, ὡς ἰκανὴν δικαιολογίαν τοῦ πολέμου καὶ ὡς ὠφέλιαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ Κίνα, μὴ ἐνοχλοῦσα καὶ μὴ κατακτιῶσα τὰ ξένα ἔθνη, ἔχει τὸ δικαίωμα προφανῶς, ἐὰν θέλῃ, τοῦ μὴ συγκοινωνεῖν μετ' αὐτῶν, ἀδικουμένων κατ' ἐκάστην ὑπ' ἀλλήλων καὶ ἀδικούντων καὶ ἐπιβουλευομένων αὐτῆν, συγχωροῦσα μόνον τὴν προσφυγὴν ἐν καιρῷ κινδύνου.

ΕΥΘ.

ΜΕΤΑΛΛΙΑ

Πανεπιστημίου καὶ Φιλεκαπαιδευτῶν Ἑταιρείας. Τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἡ Φιλεκαπαιδευτικὴ

Ἑταιρεία, διένειμον μετὰ διπλωμάτων πρὸ ἐνὸς ἔτους τὰ μεταλλία ὧν παραθέτονται τὰ σχεδιογράφηματα. Καὶ τὸ μὲν τοῦ Πανεπιστημίου, χαλκοῦν

μαλλή, και η φράσις ευληπτος επιθεωρηθείσα δε εν μέρει και υπό του Πρωτόνοως των Έλληνικών γραμμάτων Κυρίου Λαωπίου, ως εν τῷ προλόγῳ του πρώτου τόμου μαρτυρεῖται, φέρει ὅλα τὰ ἐχέγυα τῆς λακτικῆς ἀκριβείας. Οὐδέις δὲ θέλει ἀναγνώσει αὐτὸ ἀνευ καρποῦ, και μάλιστα οἱ στρατιωτικοὶ οἵτινες πρέπει νὰ ἔχωσιν ὑπογραμμὸν τὸν μίγαν ἔσεινον ἀνδρα, και ἀχώριστον συνένδημον τὴν ιστορίαν του.

M. B.

ΠΑΝΔΩΡΑ

—ο—

ΝΕΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΤΕΙΝ. Οἱ τρόποι τῶν φιλητῶν (Hous) τῶν μεγάλων πόλεων τῆς Εὐρώπης, και ἰδίως τῶν Περσίων και τοῦ Λονδίνου περὶ τὰ ἐπιτηδείως κλέπτειν, εἶναι τόσοι πολλοὶ και διάφοροι, ὥστε ἕκαστος αὐτῶν ἔχει και ἴδιον ὄνομα. Ὁ μὲν λέγεται, φέρ' εἶπειν, vol au loup, ὁ δὲ vol à l'américaine, και ἄλλος ἄλλο. Πολλὰ πλασιάζονται δὲ καθ' ἑκάστην διὰ νέων ἐπινοητῶν ὅπως ἀπατῶνται και οἱ κλεπτόμενοι και ἡ ἀπηννομία. Ἰδοὺ λοιπὸν και νεώτερος ἄλλος λίαν περιέργως ἐφευρεθεὶς και πραγματικῶς ἐσχάτως ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἡ Κ. Σαβόγη Σαβόγη, ἐπατήρητο μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὸ κατάλυμά της, φέρουσα και τινὰ πράγματα. Ὅτε δὲ ἔφθασε παρὰ τὴν γέφυραν Lowick, ἐπλησίασαν εἰς αὐτὴν τρεῖς ἄνδρες και μία γυνή και εὐθὺς εἰς τῶν ἀνδρῶν ἔθεσαν ὑπὸ τὴν βίαν αὐτῆς φιάλην περιέχουσαν χλωροφόρμιον διὰ λειποθυμίας ἀμέσως κατέπεσαν. Ὅτε δὲ ἀνέστησαν εἶδεν ὅτι ἔκλειψαν οἱ μόνον τὸ βαλάντιον και ὅτι ἄλλο ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς, ἀλλὰ και ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἐνδύματά της ἀφέντες αὐτὴν ὡς τὴν πρωτόπλαστον Εὐαν.

Ἡ Κ. Σαβόγη μὴ τολμῶσα τότε νὰ φανῆ, ἐκρύβη εἰς τὸ παρακείμενον δάσος και μετὰ πολλὴν ὥραν κατάρθωσε νὰ καλέσῃ δύο γυναίκας, αἵτινες εἶδωσαν αὐτῇ ἐνδύματα.

ΕΛΑΙΟΝ ΚΕΝΟΦΑΝΕΣ. Ἀνώτερός τις ἀξιωματικός Γάλλος ἐκ τῶν ἐν Ἀλγερίᾳ, μιλῶν ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν ἐξάγουσιν ἔλαιον ἐκ τῶν σπόρων τῆς μελίης (μοσακαρφίης), ἀπεφάτισε νὰ ἐπιχειρήσῃ και αὐτὸς ὁμοίαν δοκιμὴν εἰς Κωνσταντινῶν, ὅπου τὸ δένδρον τοῦτο, και εἰς τὴν πραχύτεραν ἐτι γῆν, ἐπιθίδει θαυμασίως. Ἄν και εἶς παρέλθῃ ἢ κατὰλληλος ὥρα τοῦ χρόνου, και οἱ σπόροι εἶχον μαρανθῆ, ἀναζεν ὅμως τὸν Ἰανουάριον ἰκανὴν ποσότητα· ἀφοῦ δὲ τοὺς συνέτριψε και τοὺς ἐθέριμανεν ἐντὸς λίθης, τοὺς ἔβαλε, ζέοντες ἐτι, εἰς τὸ ἐλαιοτριβεῖον ἐξήγαγε δὲ νερὸν ἐλαιώδες, ὁλὸν και πυκνόν, περιέχον νήματα λευκῶδη ὡς τὸ λευκὸν τοῦ ὄψυ. Τὸ ὑγρὸν

τοῦτο μεταβλήθη μετὰ 48 ὥρας εἰς ἔλαιον κίτρινονορασίον, ὁμοίον τὸ ἐξ ἔλαιων τὸ ὅποιον μεταχειρίζονται οἱ ἐντόπιοι διὰ τὰς λυχνίας. Καὶ κατὰ πρώτον μὲν ἡ γεῦσις τοῦ νεοφανοῦς τούτου ἐλαίου, ἔχουσά τινὰ ἀναλογίαν πρὸς τὴν τοῦ συνήθους, εἶναι γλυκεία· μετὰ μικρὰν ὄμως ἐπέργεται ἄλλη, πικρά, ἣτις διαρκεῖ λεπτά τινὰ τῆς ὥρας. Ἄν και δὲν ἐκαθάρθη τὸ ἔλαιον τοῦτο, εἶχει ὅμως φλόγα καθάρην, λαμπράν, πάντη ἄοσμον και ἀνευ μύητος (χωρὶς κάρκιδον)· τὰ δὲ στέμφυλα (τσίπουρα) ἔχουσαν, ὡς φαίνεται, καθαριστικὰς τινὰς ιδιότητας, διότι λευκαίνουσι τὰς χεῖρας, και πῶς μαλακῶνουσι τὸ δέρμα. Ἀπὸ 428 χιλιογράμμου ἐξήχθησαν 80 περίπου χιλιογράμμου ἐλαίου, και σημειοθεῖται ὅτι, ὡς εἴπομεν, ὁ σπόρος εἶχε μαρανθῆ. Ὁ Γάλλος ἀξιωματικός ὑποθέτει ὅτι ἐάν συναχθῶσιν ἐγκαίρως θέλουσιν ἀποφέρει 25 περίπου χιλιογράμμου.

Μέλια πέντε ἐτῶν πρόγει 15 χιλιογράμμου σπόρου, δέκα δὲ ἐτῶν, 30 και 40. Ἐπειδὴ δὲ 100 χιλιογράμμου δίδουσι 25 ἔλαιον, ἔπειτα ὅτι και πρὸς ἐν ἡμῶν φράγμον ἀνδοθῆ τὰ χιλιογράμμου τοῦ ἔλαιου, ἡ κλλιέργεια τῆς μελίης συμφέροι.

Βίς τὰς Ἰνδιῶν τὸ ἔλαιον τοῦτο τὸ μεταχειρίζονται και ὡς ἐπουλωτικὸν τῶν τραυματιῶν και ὡς ἀνθελμιντικὸν και κατὰ τῶν ρευματισμῶν αὐτῶν· μίγνόντες δὲ και μετὰ τινὰς ἄλλου ἐλαίου, κατασκευάζουσι καλὸν σπινθιον. Ἡ μέλια, ὡς βλέπομεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀσπάζεται τὴν τραχειαν γῆν, και αὐξάνει ταχέως και ἀνευ περιποιήσεως· εἶναι δὲ και ὠραῖον δένδρον, οὐ τινος τὰ ἀνθη ἀποπνέουσιν ὀσμὴν εὐάρεστον. Ἀφοῦ λοιπὸν μανθάνομεν σήμερον ὅτι ὁ σπόρος αὐτῆς εἶναι χρήσιμος διττῶς, και ὡς φωταγωγός και ὡς καθαριστικός, προτρέπομεν τοὺς μὲν δήμους νὰ φυτεύωσι μελίης εἰς τὰ ὄρη και παρὰ τὰς ὁδοὺς, τοὺς δὲ ἰδιώτας εἰς τὰ μέρη τῶν ὑποστρακτικῶν αὐτῶν ὅπου δὲν φυτεύουσιν ἄλλο τι ἐπικερδέστερον.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ι Σ.

—ο—

Ἀημοσιεύοντες τὴν μετέφρασιν τῆς περὶ τῶν τύπων τῶν αὐτοκρατορῶν Κωνσταντινουπόλεως πραγματείας τοῦ Κ. Brunet de Fregis (φυλλάδ. 104), ἐλέγαμεν ἐν ὑποσημείωσει ἔτι τὰ περὶ τῆς συμπληρώσεως τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων ἱστορούμενα ὡς ἐπὶ Προκοπίου τῆς Καισαρείας· ληθόντα, δὲν ἐβρίσκοντα ἐν τῷ περὶ Κ τ σ μ ἄ τ ω ν πονήματι τούτου, και ἐτι ὑποθέτομεν μὴ κατὰ τὴν τύπωσιν ἐτίθη ἄλλο ἀντ' ἄλλου ὄνομα (σελ. 138). Καὶ τῶντι, ἐπεξελεθόντες ἐσχάτως τὸ περὶ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ τῶν Ἀγ. Γεωργίου και Σοφίας πόνημα Γεωργίου τοῦ Κωδινού, εἴρομεν ὁλόκληρον τὴν περιγραφὴν ἐκείνου, κατὰ λάθος, ὡς ὑποπτεύσαμεν, ἀποδοθεῖσαν εἰς τὸν Προκοπίον. (Ὁρα Georgii Codini κλ. Ἔκδ. Βόν. 1853. σελ. 147).

—ο—